

Nejsou-li úroky jistinné pohledávky zažalovány společně s ní, nýbrž samostatně, jest úroková pohledávka pohledávkou samostatnou. Ostatně může tkvít ve zvláštním právním důvodu, na př. v úmluvě, jež zavazuje dlužníka k placení úroků, v protiprávním jednání podle § 1333 obč. zák. a pod. Tato samostatnost úrokové pohledávky má však v zápětí, že, byla-li zažalována, řídí se hodnota sporu, rozhodná pro věcnou příslušnost, jen výši zažalovaných úroků, a nikoliv výši zbývajících jistinné pohledávky. Tento názor sdílí i nejvyšší soud v rozhodnutí čís. sb. 8795, jež poukazuje k rozhodnutí Gl. U. n. ř. 7691. Soud musel by zjišťovati jsoucnost a výši jistinné pohledávky, i kdyby úroková pohledávka byla zažalována teprve po zaplacení jistiny, v kterémžto případě nelze o tom pochybovati, že pro ocenění předmětu sporu nebyla by rozhodná již zaniklá jistinná pohledávka, nýbrž výlučně výše úrokové pohledávky. Ani v onom ani v tomto případě nezjišťuje se jistinná pohledávka v rozsudečném výroku, nýbrž soud má v rozsudečných důvodech jen udati, zda a pokud pokládá jistinnou pohledávku za prokázanou, a z toho pak činiti důsledky co do zažalované úrokové pohledávky. Okresní soud však může i jinak rozhodovati v rozsudku o nároku převyšujícím 5.000 Kč na př. při mezitimním určovacím návrhu.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žalované a první soud přehlédly, že se předpis druhé věty § 55 j. n. vztahuje na spory, v nichž se žádá žalobou část jistinné pohledávky, čemuž v tomto případě tak není. Rozhodnutí rekursního soudu odpovídá stavu věci a zákonu a stačí odkázati na jeho odůvodnění.

Čís. 10801.

Ručení hostinského podle § 970 obč. zák.

Stodola, patřící hostinskému, není místem, určeným vůbec k tomu, by si hosté přijatí hostinským na byt ukládali do ní automobily.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, Rv I 722/30.)

Žalobcovo auto bylo postaveno ve stodole žalovaného hostinského. Zatím, co žalobce spal, odjely třetí osoby autem a za jízdy je rozbily. Žaloba majitele auta proti hostinskému o náhradu škody byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v ý š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobce napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů podle § 503, čís. 2 a 4 c. ř. s., ale jeho dovolání není oprávněné. Svůj nárok opírá žalobce v dovolání již jen o ručení hostinského podle § 970 obč. zák. Pro rozhodnutí o něm stačí zkoumati, lze-li žalobcův automobil

považovati za »věc vnesenou« ve smyslu § 970 obč. zák. Věci jsou podle tohoto ustanovení vneseny: 1. byly-li odevzdány hostem samým anebo za něho třetí osobou buď přímo hostinskému nebo někomu z jeho lidí; 2. i když nebyly odevzdány těmto osobám, byly-li hostem přineseny na místo, které k tomu vykázal hostinský nebo někdo z jeho lidí; 3. nebylo-li hostu na byt přijatému vykázáno zvláštní místo pro uložení jeho věcí, stačí pro vnesení ve smyslu zákona, že host věci přinese na místo vůbec k tomu určené; takovým místem jest především hostem najatý pokoj, ale není jím místo, které zřejmě není určeno k ukládání věcí toho druhu. (Srovnej Ehrenzweig, Das Recht der Schuldverhältnisse, vyd. z r. 1928, str. 388.) V souzeném případě plyne ze zjištění nižších soudů, že automobil, o nějž jde, nebyl odevzdán ani žalovanému hostinskému ani nikomu z jeho lidí a že stodola, do které si žalobce automobil postavil, nebyla mu vykázána jako místo k uschování automobilu. Zbývá tedy uvažovati ještě o tom, zda lze stodolu patřící žalovanému považovati za místo určené vůbec k tomu, by si hosté přijatí žalovaným na byt ukládali do ní automobily. V té příčině zjistil již první soud, že žalovaný nemá ve svém hostinci místo pro uschovávání automobilů, a jest souhlasiti též s názorem nižších soudů, že neuzavřená stodola zřejmě není místem vhodným a určeným vůbec k uschovávání tak cenných věcí, jako jsou automobily, zejména přes noc. Dovolatelův názor, že automobil byl vnesen již tím, že byl přivezen na dvůr žalovanému patřící a že o tom žalovaný věděl, nemá opory v zákoně, neboť pojem věcí vnesených jest v druhém odstavci § 970 obč. zák. vymezen tak, jak bylo právě vyloženo, a plyne ostatně z vlastního přednesu žalobce, že ani on sám nepovažoval dvůr za vhodné místo pro uschování automobilu přes noc. Ježto žalobní nárok nemá podkladu již proto, že nešlo o věc vnesenou, není třeba obírat se otázkou vlastnictví k automobilu, ani otázkou, jaká škoda a kým byla žalobci způsobena, a zdali žalobce žalovanému za nocleh platil. Jsou proto bezvýznamné výtky, jež dovolatel v té příčině činí s hlediska dovolacího důvodu neúplnosti řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s.

Čís. 10802.

O dražebním roku jest vyrozuměti (§ 272 ex. ř.) i vymáhající věřitele, proti nimž byl povolen odklad prodejového řízení. Nestalo-li se tak, jest vykonanou dražbu zrušiti.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, R II 133/31.)

Návrh vymáhajícího věřitele Josefa K-a, by byla prohlášena za zmatečnou dražba svršků, ježto nebyl tento vymáhající věřitel o dražbě vyrozuměn, soud první stolice zamítl. Rekursní soud zrušil dražbu, vrátil věc prvnímu soudu a uložil mu, by nařídil, čeho třeba k pokračování v dražebním řízení. Důvody: Usnesením okresního soudu ze dne 15. března 1930 byla rekurentovi k vydobytí vykonatelné pohledávky 5.418 Kč s přísl. proti povinnému povolena exekuce na mo-